

A romantic illustration of a man and a woman in royal or fantasy attire. The man, on the left, has dark, wavy hair and is wearing a dark blue and black outfit with gold embroidery and a cape. The woman, on the right, has long, flowing blonde hair and is wearing a red dress with a white lace overlay and a crown. They are shown in a close embrace, nearly kissing. The background features a golden archway and floral patterns. The overall style is that of a classic romance novel cover.

Richelle Mead

RUBÍNOVÝ KRUH

POKREVNÍ POUTA 6

RUBÍNOVÝ KRUH

POKREVNÍ POUTA 6

RUBÍNOVÝ KRUH

RICHELLE MEAD

Copyright © 2015 by Richelle Mead

Translation © Katrin Mekki 2015, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha 2026

Cover illustrations © Adéla Stopka, 2025

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00 Praha 9,

info@slovart.cz, v edici #booklab v Praze roku 2025

Z anglického originálu *Bloodlines: The Ruby Circle* přeložila Katrin Mekki

Ilustrace na obálce Adéla Stopka

Editor Jan Pavel

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-276-1268-0

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz



ADRIAN

ŽIVOT V MANŽELSTVÍ NEBYL TAKOVÝ, JAK JSEM ČEKAL.

Nechápejte mě špatně – nelitoval jsem toho, jakou jsem si vzal ženu. Vlastně jsem ji miloval víc, než jsem vůbec pokládal za možné. Ale realita, v jaké jsme žili? No, řekněme jen, že ani nic takového jsem si nikdy nepředstavoval. Dřív jsme spřádali sny o životě na exotických místech a o svobodě, což bylo nejdůležitější. Být zavřeni v několika malých místnostech nikdy nebylo součástí žádného našeho únikového plánu, natožpak bychom si tak představovali romantický útěk.

Ale já se výzvy nikdy nezaleknu.

„Co je to?“ zeptala se Sydney překvapeně.

„Všechno nejlepší k výročí,“ řekl jsem.

Zrovna vylezla ze sprchy a už oblečená stála ve dveřích koupelny a rozhlížela se po našem obýváku, který prošel proměnou. Nebylo vůbec snadné zvládnout to za tak krátkou dobu. Sydney si vždycky počínala prakticky, což se vztahovalo i ke sprchování. A já? Zatímco se sprchuju, zvládli byste klidně zbořit dům a postavit nový. Ale v případě Sydney jsem měl tak tak dost času na to, abych pokoj vyzdobil květinami a svíčkami. Nicméně jsem to zvládl.

Po tváři se jí rozlil úsměv. „Je to jenom měsíc.“

„Hele, neříkej ‚jenom‘,“ upozornil jsem ji. „Je to významný. A chci, abys věděla, že mám v plánu takhle oslavovat každý měsíc po zbytek našich životů.“

Teď už se usmívala od ucha k uchu. Prsty přejela po květech ve váze. Sevřelo se mi srdce. Nedokázal jsem si vybavit, kdy jsem ji naposledy viděl takhle upřímně se usmívat. „Sehnal jsi dokonce i pivoňky,“ poznamenala. „Jak jsi to dokázal?“

„Mám svoje metody,“ prohlásil jsem povzneseně.

Ale asi je lepší, že ty tvoje metody nezná, ozval se mi v hlavě varovný hlas.

Sydney se procházela po bytě a prohlížela si zbytek mojí práce, která zahrnovala láhev červeného vína a čokoládové pralinky umělecky naaranžované na stole v kuchyni. „Není na to ještě moc brzy?“ utahovala si ze mě.

„Záleží na tom, koho se ptáš,“ odpověděl jsem a kývl hlavou k oknu, za nímž byla tma. „Pro tebe už je vlastně večer.“

Její úsměv se vytratil. „Vlastně už skoro ani nevím, kolik je hodin.“

Tenhle životní styl ji ničí, varoval mě můj vnitřní hlas. *Jen se na ni podívej.*

I v mihotavém světle svíček jsem na Sydney viděl známky stresu. Tmavé kruhy pod očima. Neustále znavený výraz, který pramenil spíš ze zoufalství než z únavy. Byla jediným člověkem na morojském královském dvoře, který tu nebyl kvůli tomu, aby poskytoval potravu vampýrům. Taky byla jediným člověkem na civilizovaném morojském místě, který si vzal jednoho z nás. Tím, že to udělala, na sebe přivolala hněv svých lidí a odřízla se od přátel a rodiny (přinejmenším od těch členů, kteří s ní stále ještě mluvili). A z pohrdavých a přezíravých pohledů, jakých se jí dostávalo tady u dvora, bylo jasné, že se odřízla i od zdejších obyvatel, což celý její svět zúžilo pouze na ten, který sestával z našich pokojů.

„Počkej, ještě něco,“ vyhrkl jsem rychle, abych ji rozptýlil. Stiskl jsem tlačítko a z reproduktorů v obývacíku se začala linout klasičká hudba. Natáhl jsem k Sydney ruku. „Protože na naší svatbě jsme netančili.“

To znovu vykouzlilo na její tváři úsměv. Vzala mě za ruku a já si ji přivinul blíž. Kroužil jsem s ní po pokoji a dával si přitom dobrý pozor, abychom nevrazili do žádné ze svíček. Sydney mě pozorovala s pobavením. „Co to děláš? Tohle je waltz. Tančí se na tři doby. Copak neslyšíš hudbu? Raz-dva-tři, raz-dva-tři.“

„Vážně? Tohle je waltz? Ha. Prostě jsem jenom vybral něco, co znělo honosně, když nemáme žádnou svoji písničku nebo tak.“ Na okamžik jsem se nad tím zamyslel. „V tomhle ohledu jsme asi jako pár selhali.“

Ušklíbla se. „Pokud je tohle naše největší selhání, tak myslím, že si vedeme dobře.“

Dlouho jsme spolu tančili po pokoji a pak jsem najednou řekl: „*Oslepila mě vědou.*“

„Cože?“ podivila se Sydney.

„To by mohla být naše píseň.“

Hlasitě se rozesmála a já si uvědomil, že jsem její smích neslyšel už strašně dlouho. Srdce mi poskočilo, ale zároveň mě i zabolelo. „No,“ uznala, „asi je to lepší než *Poskvrněná láska.*“

Tomu jsme se zasmáli oba a ona si pak opřela tvář o moji hrud'. Políbil jsem ji do zlatých vlasů a vdechoval vůni mýdla a její kůže. „Připadá mi to špatné,“ vypravila ze sebe tiše. „Že jsme šťastní, když Jill je někde...“

Když vyslovila to jméno, srdce mi pokleslo. Hrozilo mi, že se mě znovu zmocní tíživá temnota, která zničí chvilku radosti, kterou jsem vytvořil. Musel jsem tu temnotu násilím zatlačit zpět, jinak by mě strhla do nebezpečné propasti, což jsem poslední

dobou zažíval dost často. „Najdeme ji,“ zašeptal jsem a sevřel Sydney pevněji. „Ať už je kdekoli, najdeme ji.“

Pokud je stále ještě naživu, připomněl mi hrubě můj vnitřní hlas.

Nejspíš bych měl objasnit, že hlas znějící v mojí hlavě nebyl součástí nějakého duševního cvičení. Vlastně to byl velmi vzdálený hlas, který patřil mojí mrtvé tetě Taťáně, bývalé královně Morojů. Ale nebyla se mnou jako nějaký duch. Její hlas byl jen prelud vytvořený vzrůstajícím šílenstvím, které se mě zmocňovalo kvůli vzácnému typu magie, s níž pracuju. Kdybych začal brát předepsané léky, umlčelo by ji to, jenže by mě to taky odřízlo od magie. Náš svět je v současné době příliš nepředvídatelný, než abych to udělal. A tak se z přízraku tety Taťány stala v mojí hlavě spolubydlící. Někdy mě její přítomnost děsila a uvažoval jsem, jak dlouho bude trvat, než zešlím nadobro. Jindy jsem její přítomnost bral jako něco zcela normálního, což mě děsilo ještě víc.

Prozatím jsem se pokoušel tetu Taťánu ignorovat a znovu jsem Sydney políbil. „Najdeme Jill,“ prohlásil jsem o něco odhodlaněji. „A do té doby si budeme žít svůj život.“

„To asi ano,“ povzdechla si Sydney. Poznal jsem na ní, že se snaží vyvolat v sobě předchozí radost. „Pokud si tímhle máme vynahradiť svatební tanec, mám dojem, že nejsem dost vhodně oblečená. Možná bych měla vyhrabat ty šaty.“

„V žádném případě,“ řekl jsem. „Ne že by nebyly nádherný, ale líbí se mi, jak jsi oblečená. A vlastně by mi ani nevadilo, kdybys byla oblečená trochu míň...“

Přestal jsem tančit waltz (nebo o jaké taneční kroky jsem se to pokoušel) a sklonil se k jejím ústům, abych ji políbil trochu jinak. Jakmile jsem ucítil její hebké rty, zaplavilo mě horko a překvapilo mě, že i v Sydney se rozhořívá stejná vášeň. Vzhledem k nedávným událostem poslední dobou moc roztoužená nebyla,

což jsem jí jen těžko mohl vyčítat. Respektoval jsem její přání a zachovával si odstup, ale až teď jsem si uvědomil, jak moc mi ten žár chyběl.

Klesli jsme na pohovku a nepřestávali se objímat a vášnivě líbat. Odtrhl jsem se od ní, abych si ji mohl prohlížet a obdivovat, jak vypadají ve světle svíček její blond vlasy a hnědé oči. V její kráse a lásce, která z ní vyzařovala, bych se klidně mohl utopit. Byla to dokonalá romantická chvíle, jakou jsme tolik potřebovali... Tedy do té doby, než se otevřely dveře.

„Mami?“ vykřikl jsem a odskočil od Sydney, jako bych byl středoškolák, a ne ženatý dvaadvacetiletý muž.

„Ahoj, drahý,“ pozdravila mě matka a vešla do obývacího pokoje. „Proč je všude zhasnuto? Vypadá to tu jako v mauzoleu. Nejde proud?“ Stiskla vypínač a v náhlém světle jsme sebou já i Sydney trhli. „Už jde. Ale opravdu byste neměli zapalovat tolik svíček. Je to nebezpečné.“ Ve snaze pomoci jich hned několik sfoukla.

„Díky,“ řekla Sydney nevýrazně. „Je hezké vědět, že berete vážně bezpečnost.“ Její výraz mi připomněl, jak onehdy moje matka v téže snaze pomoci uklidila „haldu nepořádku“, kterou byly Sydneyiny poznámky k jedné knize, které si pečlivě dělala.

„Mami, myslel jsem, že budeš pár hodin pryč,“ prohlásil jsem významně.

„Šla jsem ven, ale pak to v salonu dárců začalo být trochu trapné. Čekal bys, že na zasedání rady budou všichni zaneprázdnění, ale ne. Tolik lidí na mě zíralo. Nedokázala jsem se uvolnit. Tak mi jen dali jednoho s sebou.“ Rozhlédla se kolem. „Kam ho posadím? Aha, sem.“ Vrátila se do haly a přivedla omámeně vypadajícího člověka, který byl jen o něco málo starší než já. „Sedni si tady na židli a já hned přijdu.“

Okamžitě jsem vyskočil. „Ty jsi sem přivedla dárce? Mami, víš, jaký z toho má Sydney pocit.“

Sydney to nijak nekomentovala, jen zbledla a zírala na muže sedícího na protější straně místnosti. Díval se nepřítomným zakaleným pohledem a působil šťastně díky endorfinům, které mu proudily v krvi po vampýřím kousnutí.

Matka si zoufale povzdechla. „A co jsem asi měla dělat, drahý? V žádném případě jsem nemohla pít, když hned vedle seděla Maureen Taurusová s Gladys Daškovovou a probíraly klevety.“

„Čekal bych, že budeš aspoň trochu brát ohledy na mou ženu!“ vykřikl jsem. Od té doby, co jsme se se Sydney vzali a našli azyl na královském dvoře, se k nám většina lidí – včetně mého vlastního otce – obrátila zády. Moje máma ale stála při nás, a dokonce zašla tak daleko, že s námi bydlela, což s sebou přinášelo určité problémy.

„Jistě může počkat ve vaší ložnici,“ řekla matka a sklonila se, aby sfoukla další svíčky. Jakmile si všimla pralinek na stole, hned si jednu nacpala do pusy.

„Sydney se nemusí u sebe doma nikde schovávat,“ namítl jsem.

„Ani já ne,“ opáčila. „Je to i můj domov.“

„Nevadí mi to,“ ozvala se Sydney a zvedla se. „Počkám.“

Byl jsem tak rozčilený, že bych si nejradši rval vlasy. O žádnou vášeň už nešlo. Veškeré známky štěstí, které jsem na Sydney ještě před chvílí viděl, teď byly tytam. Už zase působila jako dřív, jako sklíčená lidská bytost uvězněná ve světě vampýrů. A jakkoli se to zdálo nemožné, situace se ještě zhoršila. Moje matka si všimla pivoněk ve váze.

„Ty jsou krásné,“ poznamenala. „Melinda musí být za to uzdravení opravdu vděčná.“

Sydney se zarazila uprostřed kroku. „Za jaké uzdravení?“

„Na tom nesejde,“ odmávl jsem to a doufal, že matka pochopí, že to nechci rozebírat. Byla obvykle velmi vnímavá, ale dnes evidentně nebrala zřetel na nic.

„Melinda Roweová, dvorní floristka,“ objasnila. „S Adrianem jsme za ní zašli poté, co jsme byli posledně pít krev. Měla příšerné akné a Adrian byl tak hodný, že jí pomohl s uspíšením léčby. Slíbila mu za to na oplátku, že mu sežene nějaké pivoňky.“

Sydney se otočila ke mně a zuřila natolik, že se nezmohla na slovo. Musel jsem situaci okamžitě uklidnit, a tak jsem ji popadl za paži a odtáhl ji do naší ložnice. „Urychli to,“ zakřičel jsem ještě na matku, než jsem za sebou zavřel dveře.

Sydney okamžitě vybuchla. „Adriane, jak jsi mohl? Něco jsi mi slíbil! Slíbil jsi mi, že už nebudeš pracovat s éterem, jediné kdyby to mělo pomoci najít Jill!“

„Tohle nic nebylo,“ trval jsem na svém. „Nevyžadovalo to skoro žádnou sílu.“

„Nasčítá se to!“ vykřikla Sydney. „Dobře to víš. Kousek po kousku. Nemůžeš mrhat svými schopnostmi na takové věci... na něčí akné!“

Přestože jsem chápal, proč tolik zuří, nemohl jsem si pomoci a cítil jsem se ublíženě. „Udělal jsem to pro nás. Kvůli našemu výročí. Myslel jsem, že tě to potěší.“

„Potěšilo by mě, kdyby si můj manžel zachoval duševní zdraví,“ vyštěkla.

„Na to už je stejně pozdě,“ řekl jsem.

Nezná ani polovinu, poznamenala teta Taťána.

Sydney si založila ruce a usedla na postel. „Vidíš? Ty jsi zkrátka takový. Ze všeho si děláš legraci. Ale tohle je vážné, Adriane.“

„A já taky mluvím vážně. Víím, co zvládnou.“

Vyrovnaně mi pohlédla do očí. „Opravdu? Pořád si myslím, že bys měl úplně přestat pracovat s éterem. Začni zase brát prášky. To je nejbezpečnější.“

„A jak budeme hledat Jill?“ připomněl jsem jí. „Co když k tomu budeme potřebovat magii éteru?“

Sydney sklopila zrak. „Zatím nám k ničemu nebyla. Ostatně ani žádná jiná magie.“

Tou poslední poznámkou odsoudila sebe samu stejně jako mě. Naši kamarádku Jill Mastranovou Dragomirovou unesli před měsícem a naše snahy najít ji se dosud nesetkaly s úspěchem. Nedokázal jsem Jill najít ve snu a Sydney ji nedokázala objevit ani za pomoci lidské magie s použitím kouzel. Jediné, co Sydney zjistila, bylo, že Jill je stále ještě naživu, ale to bylo všechno. Mysleli jsme si, že ať už Jill drží kdekoli, udržují ji nadpozemskou drogami, čímž ji dokážou účinně skrýt jak před morojskou, tak před lidskou magií. Oba jsme si připadali k ničemu. Oběma nám na Jill moc záleželo a já jsem k ní měl o to intenzivnější vztah, že jsem ji kdysi za použití éteru přivedl zpátky ze světa mrtvých. Trápilo nás, že nevíme, co se teď s Jill děje, a kazilo nám to naše usilování o štěstí během dobrovolného domácího vězení.

„To je jedno,“ prohlásil jsem. „Až ji najdeme, budu svou magii potřebovat. Těžko říct, co budu muset dělat.“

„Jako třeba, že jí vyléčíš akné?“ dotázala se Sydney.

Trhl jsem sebou. „Říkal jsem ti, že to nic nebylo! S tím, kolik éteru můžu použít, si budu dělat starosti sám. Do toho ti nic není.“

Zatvářila se nevěřičně. „Samozřejmě, že mi do toho něco je! Jsem tvoje žena, Adriane. Když si o tebe nebudu dělat starosti já, tak kdo tedy? Musíš udržet éter pod kontrolou.“

„Zvládám to,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby.

„Pořád k tobě mluví tvoje teta?“ chtěla vědět.

Podíval jsem se jinam, protože jsem se jí odmítal dívat do očí. Teta Taťána v mojí hlavě si povzdechla. *Neměls jí o mně říkat.*

Na moje mlčení Sydney řekla: „Mluví, že jo? Adriane, to není zdravé! To si přece musíš uvědomovat!“

Vztekle jsem se otočil. „Zvládám to. Jasný? Zvládám to a zvládám i ji!“ vykřikl jsem. „Tak mi přestaň říkat, co mám dělat! Byla bys ráda, kdyby si všichni mysleli, že víš všechno, ale nevíš!“

Sydney se zatvářila ohromeně. Bolest v jejích očích mě zraňovala víc než její slova. Připadal jsem si hrozně. Jak se mohl dnešek tak pokazit? Měl to být dokonalý den. Náhle jsem pocítil potřebu vypadnout ven. Už jsem nemohl vydržet mezi čtyřmi stěnami. Už jsem nedokázal dál zůstat pod dozorem své matky. Nedokázal jsem vydržet, že jsem zase zklamal Sydney – a taky Jill. Se Sydney jsme přišli ke dvoru, abychom tu našli ochranu před našimi nepřáteli. Schováváme se tu, abychom mohli být spolu. Jenže se zdá, že právě kvůli tomu jsme v ohrožení, že nás to rozdělí.

„Musím jít ven,“ oznámil jsem jí.

Sydney vykulila oči. „Kam?“

Prohrábl jsem si vlasy. „Kamkoli. Nadýchat se čerstvého vzduchu. Kdekoli, jenom ne tady.“

Než stačila cokoli namítnout, otočil jsem se a odpochoďoval přes obývací. Minul jsem mámu, která zrovna pila z dárce. Obdařila mě tázavým pohledem, ale ignoroval jsem ji a šel dál, dokud jsem neprošel dveřmi a halou v domě pro hosty. Venku jsem na kůži okamžitě pocítil horký letní vzduch a zastavil jsem se, abych si rozmyslel, co vlastně budu dělat. Dal jsem si do pusy žvýkačku, což byl můj způsob, jak se vyhnout kouření, když jsem ve stresu. Zadíval jsem se na budovu za svými zády a připadal si jako zbabělec, že jsem radši utekl, než abych pokračoval v hádce.

Nevyčítej si to, řekla mi teta Taťána. Manželství je těžké. Proto jsem se nikdy nevdala.

Je to těžké, připustil jsem. Ale to není omluva pro útěk. Musím se vrátit. Musím se jí omluvit. Musím to napravit.

Nikdy to nenapravíš, pokud tady budete zavření a Jill bude dál nezvěstná, upozornila mě teta Taťána.

Prošli kolem mě dva strážci a já zachytil útržek jejich rozhovoru. Bavili se o posílení hlídek během zasedání rady. Vybavil jsem si matčinu poznámku a ihned mě zasáhla inspirace. Otočil jsem se od budovy a rychlou chůzí vykročil ke královskému paláci. Doufal jsem, že stihnu přijít na zasedání včas.

Vím, co dělat, oznámil jsem tetě Taťáně. Vím, jak nás odtud dostat a se Sydney všechno napravit. Potřebujeme nějaký úkol, cíl. A já nám jeden opatřím. Musím si promluvit s Lissou. Pokud mě pochopí, dokážu napravit všechno.

Přízrak už na to nijak nereagoval, a tak jsem dál pokračoval v chůzi. Půlnoc zahalovala svět do tmy. Pro lidi to byl čas spánku, ale pro ty, kdo se řídí vampýrským režimem, naopak doba vrcholné aktivity. Morojský královský dvůr vypadal jako univerzita – asi čtyřicet starodávných cihlových budov stálo kolem krásných nádvoří. Jelikož byl vrchol léta a vzduch byl teplý a vlhký, venku se zdržovala spousta lidí. Většina z nich byla příliš zaneprázdněna vlastními záležitostmi, než aby si mě všimli nebo si uvědomili, kdo jsem. Ti, kteří si mě všimli, mě obdařili zvědavými pohledy jako vždy.

Jenom ti závidí, prohlásila teta Taťána.

Nemyslím, že to je tímhle, opáčil jsem. Ačkoli jsem si uvědomoval, že teta je jenom moje představa, občas bylo těžké jí neodpovídat.

Samozřejmě že ano. Jméno Ivaškov vždycky vyvolávalo hrůzu a závist. Všichni jsou to jen poskoci a moc dobře to vědí. Za mých časů by se něco takového nikdy netolerovalo. Ta vaše dětská královna dopustila, aby tady propuklo šílenství.

I pod tíhou dotěrných pohledů jsem si svou procházku užíval. Opravdu není zdravé být pořád zavřený doma, i když jsem myslel, že si to nikdy nepřiznám. Přestože vlhký vzduch byl těžký, připadal mi osvěžující a přistihl jsem se při myšlence, že si

přeju, aby tu Sydney byla se mnou. Po chvilce mi došlo, že by to nebylo správné. Musí jít ven později, až bude slunce vysoko. To je čas lidí. Žít podle našeho režimu je pro ni nejspíš stejně těžké jako žít v izolaci. Slíbil jsem si, že jí později navrhnú, že se spolu půjdeme projít. Nás Moroje slunce nezabíjí jako Strigoje – zlé nemrtvé vampýry –, ale není nám vždycky příjemné. Většina Morojů přes den spí nebo se zdržuje uvnitř, takže bude jen malá pravděpodobnost, že bychom se Sydney někoho potkali, když si procházku správně načasujeme.

To pomyšlení mě povzbudilo. Strčil jsem si do pusy další žvýkačku a došel ke královskému paláci. Zvenčí vypadal stejně jako všechny ostatní budovy, ale uvnitř byl vyzdoben monumentálním opulentním stylem, jaký byste čekali v královském paláci ze staré civilizace. Morojové si volí panovníky z dvanácti královských rodin. Ohromné portréty význačných monarchů, osvětlené třpytivými lustry, byly rozvěšeny po všech chodbách. Kolem procházely davy. Když jsem došel do komnaty rady, zjistil jsem, že jsem dorazil právě na konec zasedání. Přítomní už odcházeli a mnoho z nich se zastavilo, aby na mě mohli zírat. Zaslechl jsem šeptané poznámky „ohavnost“ a „lidská žena“.

Ignoroval jsem je a zaměřil se na svůj cíl, který se nacházel v přední části místnosti. Tam u pódia stála Vasilisa Dragomirová – „dětská královna“, o níž se zmínila teta Taťána. Lissu, jak jsem jí říkal, obklopovali dhampýrstí strážci v tmavých oblecích. Byli to bojovníci, napůl lidé a napůl Morojové. Jejich rasa vznikla před dávnými časy, kdy se ještě Morojové a lidé brali mezi sebou, aniž by to vyvolávalo skandály. Dhampýři spolu nemůžou mít děti, ale díky genetickému šprýmu se jejich rasa reprodukuje spojením s Moroji.

Hned za Lissinými bodyguardy stáli zástupci morojského tisku a pokřikovali na královnu otázky, na něž odpovídala se

svým typickým klidem. Vyvolal jsem v sobě trošku éteru, abych se mohl podívat na její auru, a ta se mi okamžitě rozzářila před očima. Byla převážně zlatá, což naznačovalo, že Lissa je uživatelka éteru stejně jako já. Ostatní barvy byly tlumené a roztřesené, což prozrazovalo, že je nervózní. Nechal jsem magie, rozběhl se davem a za divokého mávání rukama jsem křičel přes ten hluk: „Vaše Veličenstvo! Vaše Veličenstvo!“

Kupodivu mě uslyšela a naznačila mi, abych počkal, než zodpoví další otázku. Její strážci mi dovolili přijít blíž. To všechno zaujalo, zejména když přihlížející zjistili, komu dovolila přijít tak blízko. Bylo na nich vidět, že umírají touhou dozvědět se, o čem spolu budeme mluvit, ale strážci je udržovali v patřičné vzdálenosti, a navíc v místnosti panoval neskutečný hluk.

„Tak to je nečekané překvapení. Nemohl sis domluvit schůzku?“ zeptala se mě tiše a ve tváři si pořád zachovávala úsměv pro veřejnost. „Nevyvolalo by to tolik pozornosti.“

Pokrčil jsem rameny. „Všechno, co dělám, poslední dobou vyvolává pozornost. Už si toho ani nevšímám.“

V očích jí pobaveně zajiskřilo, takže jsem byl spokojený. „Co pro tebe můžu udělat, Adriane?“

„Spíš co pro tebe můžu udělat já,“ řekl jsem, povzbuzený svým předchozím nápadem. „Musíš mě a Sydney pustit, abychom šli hledat Jill.“

Vykulila oči a přestala se usmívat. „Pustit vás? Před měsícem jsi mě prosil, abych vám dovolila tady zůstat!“

„Já vím, já vím. A jsem ti za to vděčný. Ale tvoji lidi zatím Jill nenašli. Musíš povolat speciální pomoc se speciálními schopnostmi.“

„I kdybych povolala, ty i Sydney už jste přece svoje speciální schopnosti zkoušeli – a nenašli jste ji.“

„A právě proto nás musíš odtud pustit!“ vykřikl jsem. „Vrátíte se do Palm Springs a...“

„Adriane,“ přerušila mě Lissa. „Posloucháš se? Přišli jste sem proto, že vás pronásledovali alchymisté. A teď se chcete vydat rovnou mezi ně?“

„Ne tak, jak to říkáš. Myslel jsem, že bychom se tam proplížili tak, že o tom nebudou vědět, a...“

„Ne,“ přerušila mě znovu. „Rozhodně ne. Mám dost starostí i bez toho, abyste se vy dva nechali chytit alchymisty. Chtěli jste, abych vás ochránila, a to taky udělám. Takže pusť z hlavy nápady o tom, že se odtud vyplížíte. Brány jsou hlídané. Oba zůstanete tady v bezpečí.“

V bezpečí, o které začínáme přicházet, pomyslel jsem si, když jsem si vybavil bezútěšný pohled Sydneyiných očí.

Drahoušku, zašeptala teta Taťána, začal jsi o bezpečí přicházet už dávno.

„Jill hledají vynikající lidé,“ pokračovala Lissa, když jsem neodpovídal. „Je tam i Rose a Dimitrij.“

„Tak proč ji už nenašli? A pokud tě někdo chce sesadit, tak proč...“

Nedokázal jsem větu dopovědět, ale smutek v Lissiných jadeitově zelených očích mi prozradil, že ví, co jsem chtěl říct. Kvůli zákonu, který se Lissa snaží změnit, musí mít vládnoucí panovník alespoň jednoho žijícího příbuzného. Kdyby někdo chtěl Lissu sesadit, stačilo by mu prostě jen zabít Jill a dokázat, že je mrtvá. Měli jsme štěstí, že se to ještě nestalo, ale zároveň to prohlubovalo záhady kolem celé záležitosti. Z jakého jiného důvodu by Jill někdo unášel?

„Běž domů, Adriane,“ řekla mi Lissa něžně. „Promluvíme si později – v soukromí –, jestli chceš. Možná přijdeme na nějakou jinou možnost.“

„Možná,“ připustil jsem. Ve skutečnosti jsem tomu ale moc nevěřil.

Zanechal jsem Lissu jejím obdivovatelům a prodral se davem čumilů. Začínala se mě zmocňovat dobře známá temná nálada. Zašel jsem za Lissou z momentálního popudu, který mi na chvíli dodal naději. Když jsme tady se Sydney hledali útočiště, netušili jsme, co se s Jill stane. Byla pravda, že Lissa nasadila na její hledání vynikající lidi – a dokonce jí neochotně pomáhali i alchymisté, což je organizace, pro kterou dřív pracovala Sydney. Přesto jsem se nemohl zbavit pocitu, že kdybychom se Sydney mohli být u toho, a ne se tady schovávat, jistě bychom Jill našli. Děje se tu něco, čemu zatím nerozumíme. Jinak by ji únosci přece –

„No podívejme, kdo se rozhodl ukázat svůj zbabělý obličej.“

Zastavil jsem se a zamrkal. Byl jsem tak zamyšlený, že jsem si ani neuvědomoval, kde jsem. Nacházel jsem se asi v půli cesty domů na cestičce dlážděné kameny, která spojovala dvě budovy. Bylo to klidné místo stranou hlavní cesty, ideální pro přepadení. Cestu mi blokoval Wesley Drozdov, královský Moroj, který byl poslední dobou mou nemesis. Spolu s ním tam postávalo i několik jeho kumpánů.

„Máš jich s sebou víc než obvykle, Wesi,“ poznamenal jsem mírně. „Vyhrabej jich ještě pár a možná se pak budeme moci pustit do férového boje.“

První pěst mě zasáhla zezadu do ledvin a byla to taková rána, že mi vyrazila dech. Klopýtl jsem vpřed. Wesley ke mně přistoupil, a než jsem stačil zareagovat, zasadil mi pravý hák. I přes bolest jsem si uvědomil, že moje poznámka byla oprávněná. Wesley s sebou vzal celou skupinu proto, že jinak by se nemohl vyrovnat mé magii éteru. Někdo mě kopl do kolene, až jsem spadl na zem. Došlo mi, jaký jsem byl idiot, že jsem šel

veřejně mezi lidi. Wesley čekal, až se mu naskytne příležitost oplatit mi křivdy, a teď se dočkal.

„V čem je problém?“ zeptal se Wesley a tvrdě mě nakopil do břicha zrovna ve chvíli, kdy jsem se škrábal na nohy. „Není tady tvoje žena dárkyně, aby tě zachránila?“

„Jo,“ přidal se další. „Kde je ta tvoje lidská děvka?“

Zažíval jsem takovou bolest, že jsem ani nedokázal odpo-
vědět. Následovaly další kopance a už jsem ani nesledoval
od koho. Nade mnou se vznášely jejich obličeje a já pár z nich
poznal, což mi způsobilo šok. Nebyli to obvyklí Wesleyho kum-
páni. Některé z nich jsem znal a dřív s nimi pařil na večírcích.
Kdysi jsem je považoval za přátele.

Někdo mě udeřil do hlavy, až se mi před očima roztančily
hvězdičky, takže jsem jejich tváře chvíli neviděl. Jejich urážky
se slily v nesrozumitelnou kakofonii a následovala rána za ra-
nou. V bolestech jsem se choulil do klubíčka a snažil se popad-
nout dech. Najednou se v tom zmatku ozval jasný hlas. „Co se
tady sakra děje?“

Zamrkal jsem a pokusil se znovu zaostřit na okolní svět. Spat-
řil jsem silné ruce, jak uchopily Wesleyho a odhodily ho až k ne-
daleké budově. Trvalo asi vteřinu, než si jeho nohsledi uvědomi-
li, že se něco pokazilo. Začali couvat jako vyděšené ovce a přede
mnou se objevil známý obličej Eddieho Castila.

„Ještě někdo chce pokračovat?“ zakrákoral jsem. „Pořád je
vás víc.“

Jejich počet se přesto nedal srovnávat s jediným Eddiem, což
moc dobře věděli. Neviděl jsem je všechny utíkat, ale aspoň jsem
si to představoval a bylo to úžasné. Zavládlo ticho a po chvíli
mi někdo pomohl vstát. Ohlédl jsem se a uviděl další známou
tvář – Neila Raymonda.

„Můžeš chodit?“ zeptal se Neil s lehkým britským přízvukem.

Když jsem přenesl váhu na druhou nohu, trhl jsem sebou bolestí, ale přikývl jsem. „Jo. Pojďme teď domů a zjistíme, jestli mi něco nezlomili. A mimochodem, díky,“ dodal jsem. Každý mě podepřel z jedné strany a vydali jsme se pryč. „Je hezký, že Moroj v nesnázích se může spolehnout na galantní rytíře, co ho sledují.“

Eddie zavrtěl hlavou. „Byla to úplná náhoda. Zrovna jsme byli na cestě za tebou s novou zprávou.“

Po zádech mi přeběhl mráz a zastavil jsem se. „S jakou?“

Eddiemu se po tváři rozlil úsměv. „Klídek, je to dobrá zpráva. Aspoň myslím. Ale je nečekaná. Na tebe a na Sydney čeká u přední brány návštěva. Lidská návštěva.“

Kdybych netrpěl bolestí, asi by mi poklesla čelist. To byla opravdu nečekaná zpráva. Když si mě Sydney vzala a našli jsme útočiště mezi Moroji, odřízla se od většiny svých lidských známých. Bylo zvláštní, že se tu teď někdo z nich obje-

vil. Navíc to nemohl být žádný alchymista, protože toho by ihned odmítli.

„Kdo je to?“ zeptal jsem se.

Eddie se zazubil od ucha

k uchu. „Jackie Ter-

willigero-

vá.“